

лиза по стълбицата нагорѣ, да си хване нѣкоя и друга муха. Суша ли ще настане, жабата ще слѣзе надолу и ще се прѣтаи на дъното — тя не обича сухия въздухъ . . .

— Значи, ние отпорано ще познаваме, кога ще вали дъждъ, нали батенце! извика Милка и плѣсна радостно рѣцѣ.

Жабчо-Кекеранчо чу думата „ба-ро-ме-тѣръ“ и се наду още по-вече. Той разбра, че е станалъ важенъ господинъ, нѣщо като баронъ, графъ, генералъ, князь! . . .

— Да, „ба-ро“, „ба-ро“, „ба-ронъ! Квакъ, ква! „Ба-ронъ-ронъ-баронъ! . . .“ крѣкаше нашиятъ Кекеранчо, безъ да разбере, че той е единъ затворникъ и нищо по-вече . . .

Г. Пѣйчевски.

Пролѣтъ.

Хей дѣчица, пролѣтъ вече,
Волно пѣйте въ този часъ!
Вечъ прокуди се далече
Бѣлобради „Дѣдо Мразъ!“

Слънце ясно пакъ ще грѣе
Вредъ по този крѣгзоръ,
Волна птичка ще да пѣе
Въ ясно синия просторъ!

Пролѣтъ, пролѣтъ,
хей дѣчица,
Вижте, весело се смѣй!
Чуйте, близката горица
Какъ за пролѣтъ
пѣсень пѣй.

Тр. Симеоновъ.

